

Het janussyndroom

PIETER ASPE

Het janus- syndroom

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

Voor mijn kleindochters Lisa en Eline

Wie goed slaagt in het vinden van een schoonzoon,
wint een zoon; wie hierin faalt, verliest een dochter.

– EPICTETUS

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Pieter Aspe
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
Singel 262

1016 AC Amsterdam

Postbus 3879

1001 AR Amsterdam

Eerste druk oktober 2013

Omslagontwerp: Wil Immink

Omslagfoto: Wil Immink Design/Thinkstock

Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2852 1

D 2013/0034/306

NUR 330

‘Hei knokenkut, zin in een ritje?’

Freya had al een tijdje het onbehaaglijke gevoel dat ze gevolgd werd, maar ze durfde niet om te kijken. Ze versnelde de pas. Nog vijf minuten en ze was thuis. De koplampen van een naderende auto stelden haar min of meer gerust. De stem liet zich niet meer horen. Waarschijnlijk een dronken kerel die haar de stuipen op het lijf wilde jagen. Meisjes kregen tegenwoordig steeds vaker gore opmerkingen naar het hoofd geslingerd. Toch nam Freya het zekere voor het onzekere. Ze bleef staan en stak haar hand op naar de naderende auto. Hij vertraagde niet, hoewel ze zeker wist dat de chauffeur haar gezien had. Waarom stopte hij niet? Ze draaide zich om, volgde de achterlichten tot de nacht ze opslokte. Niemand. Geen beweging, alleen stilte. Gele vlekken licht afkomstig van de schaarse straatverlichting regen de duisternis ertussen aaneen. Ze keek op haar horloge. Het was tien over drie. Ze hoefde zich gelukkig geen zorgen te maken over het late uur. Haar vader vond alles goed, zolang ze goede cijfers had en niet rookte. De verleiding was groot het pakje sigaretten dat ze vanavond in de kroeg had gekocht uit haar handtas te pakken en er een op steken. Hij zou het nooit merken, haar kleren belandden straks toch in de mand en het kreng dat ze in de wasmachine zou stoppen rookte zelf stiekem. Freya glimlachte gemeen.

Haar stiefmoeder had de intelligentie van een regenworm. Ze kon niet koken, kweekte met haar vriendinnen over de nieuwste modetrends en hinnikte als een paard als ze klaar kwam. Freya gunde haar vader zijn speeltje, hij werkte zich de hele dag te pletter en hij was ontzettend milieubewust. Als het kreng in Milaan wilde gaan winkelen, wat regelmatig gebeurde, kon ze de trein nemen. Waren ze haar tenminste een paar dagen kwijt. Vanaf de landweg die naar de boerderij van hun buurman leidde, was het nog drie minuten lopen. Ze nam het pakje sigaretten uit haar handtas en stak er een op. Twee kerels maakten van dit moment van onachtzaamheid gebruik om de rijweg over te steken. Ze merkte het te laat.

‘Help!’

Freya gooide haar sigaret op de grond, zette het op een lopen. Ze maakte geen kans. Een van de kerels besprong haar met de lenigheid van een kat. Ze rolden in de berm.

‘Houd je mond, knokenkut.’

Hij had haar in een houdgreep, terwijl de andere kerel haar voeten met tape samenbond. Daarna trokken ze haar overeind en deden hetzelfde met haar handen. Haar overvallers waren sterk en gespierd, hun gezicht was zwart gemaakt, waardoor ze alleen het wit van hun ogen kon zien. Was dit een ontvoering? Haar vader had een bloeiende zaak, maar was hij rijk genoeg om losgeld te betalen? Ze trokken een kap over haar hoofd, gooiden haar weer in de berm. Wat waren ze met haar van plan? Ze hoorde een van beiden bellen, maar ze verstond niet wat hij zei. Knarsend grind, de klik van een aansteker. Ze wachtten op iemand. Het duurde niet lang, hooguit twee minuten, voor een auto kwam aangereden en heel dicht bij haar stopte. Ze kon het rubber van de banden ruiken. Twee portieren klaptten open. Ze werd van de grond getild en in de laadruimte gelegd. Een bestel-

wagen. Iemand kwam naast haar zitten en zei met schorre stem: 'The best is yet to come'. De deuren gingen dicht, de chauffeur zette de versnelling in zijn een en gaf zachtjes gas. Wat bedoelde die kerel in godsnaam met 'the best is yet to come'? Ze durfde het hem niet te vragen. Ze hoorde hem in haar handtas rommelen. De rit viel in het begin nog mee omdat ze eerst de Blankenbergsesteenweg een eindje volgden, maar nu waren ze een hobbelige zijweg ingeslagen en werd ze ruw heen en weer geschud op de metalen vloer. Freya probeerde de weg mee te volgen, maar ze raakte al gauw haar oriëntatie kwijt, wat waarschijnlijk de bedoeling was. Ze verloor ook alle tijdsbesef. Toen de bestelwagen eindelijk met een ruwe schok tot stilstand kwam, had ze er geen benul van hoe lang de rit had geduurd. Iemand deed het achterportier open. De kerel die de hele tijd bij haar in de laadruimte had gezeten, sprong uit de bestelwagen. Twee handen grepen haar bij de enkels vast en sleepten haar als een zak meel uit de auto. Ze stribbelde tegen, tot een stem ermee dreigde haar kut open te snijden als ze nog langer weerstand bood. Een hand ritste haar spijkerbroek open.

'Knokenkut moet braaf zijn.'

Freya bleef doodstil liggen. Ze durfde bijna niet meer te ademen. Was ze ontvoerd voor losgeld of hadden die kerels andere plannen? De hand bleef op haar kruis rusten, maar er gebeurde niets. Een mes sneed de tape om haar voeten door.

'Opstaan.'

De hand trok zich terug van haar kruis en pakte haar bij de arm. Ze liet zich leiden als een blinde. Iemand stak een sigaret op. Een zachte bries liet de bladeren van een boom ritselen en er was de geur van vochtige aarde. Heel in de verte loeide een tochtige koe. Ze bevonden zich ergens op

het platteland. Waar? Freya telde haar stappen. Ze stopten bij tweeëntwintig. Een sleutel knarste in het slot. De hand duwde haar naar binnen. Waarom zeiden ze niets? De stilte was beangstigend en dreigend. Ze hoorde haar hart kloppen, kreeg het benauwd onder de kap. Nee, dit was geen gewone ontvoering. Een stem gebod haar te gaan zitten, een hand op haar schouder drukte haar neer. De zitting van de stoel was zacht, de rugleuning hoog. Gerinkel van glazen, klokkende drank. Ze dronken in stilte. Freya kon zich niet langer beheersen.

‘Wat willen jullie eigenlijk van mij?’

Ze kreeg geen antwoord. De glazen werden opnieuw gevuld en leeggedronken. Angst en onrust verspreidden zich als ochtendnevel in haar hersenen. Ze vertroebelden haar perceptie, gaven brandstof aan gruwelijke fantasieën. Ze wilde het uitschreeuwen. Een hand sleurde haar van de stoel, een mes sneed de tape om haar polsen door, terwijl een hand de kap van haar hoofd rukte. Freya knipperde met haar ogen hoewel de kamer waarin ze zich bevond schaars verlicht was. Ze waren met zijn vieren, droegen dezelfde kleren: een spijkerbroek met een zwart T-shirt, sportschoenen van All Stars en een bivakmuts. Op de tafel stonden een halflege fles whisky, vier glazen en een asbak. Er was een schouw met een ouderwetse houtkachel. Links van de schouw stonden een grenen linnenkast en twee stoelen met een biezen zitting, de muren waren kaal en er hingen gordijnen voor de ramen. In het midden van de kamer lag een tweepersoonsmatras.

‘Doe je kleren uit.’

Freya was al lang geen maagd meer en ze schaamde zich niet voor haar lichaam. Integendeel, de meeste jongens met wie ze naar bed was geweest, vonden dat ze er goed uitzag. Brede heupen, een harde buik en stevige, licht opwippen-

de borsten, precies een handjevol. Ze vond het niet erg als iemand haar naakt zag, zelfs haar vader kwam de badkamer binnen als ze onder de douche stond. Je op bevel uitkleden daarentegen was ronduit vernederend. Ze weigerde te gehoorzamen.

‘Is knokenkut vergeten dat ze braaf moet zijn?’

Een van de kerels, de meest gespierde van de vier, stak een sigaret op en deed een paar trekken voor hij naast haar kwam staan. Hij stopte zijn hand onder haar bloes, maakte haar beha los, pakte een tepel tussen zijn duim en wijsvinger en kneep erin tot de tranen in haar ogen sprongen. Ze verbeet de pijn. Papa, papa, help me alsjeblieft.

‘Oké, dan doen we het zelf.’

Hij liet haar tepel los, haalde zijn hand onder haar bloes vandaan. Ze grepen haar ruw vast, gooiden haar op de matras. Gretige handen rukten de schoenen van haar voeten, trokken haar spijkerbroek naar beneden, haar bloes over haar hoofd. Freya wist wat haar te wachten stond, maar ze was er trots op dat ze zich niet had laten vernederen. Als het bij seks bleef, kon het haar eigenlijk niet veel schelen, zolang ze haar geen pijn deden.

‘Een zekere Robrecht Fiers wenst je dringend te spreken’, zei Saskia. ‘Hij zit beneden in de wachtkamer.’

Van In was pas gearriveerd. Tien minuten te laat. Versavel was hem vanochtend niet komen ophalen omdat hij om negen uur een afspraak had bij de dokter om de hechtingen te laten verwijderen van een snijwond die hij vorige week bij een uit de hand gelopen caféruzie had opgelopen.

‘Het is in verband met zijn dochter’, zei ze toen Van In niet onmiddellijk reageerde. ‘Ze is niet thuisgekomen en neemt haar telefoon niet op.’

Een paar jaar geleden zou Van In de verontruste vader

hebben weggestuurd met het advies nog minstens vierentwintig uur te wachten voor hij zijn dochter als vermist opgaf, tegenwoordig was hij verplicht iedere onrustwekkende verdwijning met de grootste spoed te behandelen. Meestal vonden ze de onfortuinlijke zoon of dochter terug in een kroeg of in het bed van zijn of haar liefde. In zeldzame gevallen ging het om iemand die van huis was weggelopen en hij had het in zijn carrière slechts twee keer meegemaakt dat er misdadig opzet mee gemoeid was. En dat was nu precies zijn taak: misdaden oplossen. Een vader die zich ongerust maakte omdat zijn dochter een paar uur te laat thuis kwam, was even ernstig als iemand die spoedeisende hulp eiste voor een bloedneus. Of een snotneus in dit geval.

‘Zet koffie en breng meneer Fiers daarna naar boven.’

Hij liet zich neervallen in zijn stoel, strekte de benen en sloeg de krant open die Saskia voor hem had klaargelegd. Het nieuws werd al een paar dagen beheerst door een nieuw politiek schandaal waar twee ministers en de gouverneur van de Nationale Bank bij betrokken waren. Hij sloeg de stukken op pagina twee en drie die volledig aan het schandaal gewijd waren over en concentreerde zich op de faits divers in de marge waar hij las dat een bekende misdaadauteur een villa op Kreta had gekocht. Tja, misdaden oplossen op papier bracht blijkbaar meer op dan het echte werk. Gelukkig had hij geen reden om te klagen. Hun huis was afbetaald en ze hadden voldoende geld bijeengespaard om de kinderen te laten studeren. En wie weet dat hij het later ook eens probeerde. Een boek schrijven kon toch niet zo moeilijk zijn?

‘Meneer Fiers is er.’

Van In had Saskia niet horen binnenkomen. Hij sprong op van zijn stoel en stootte daarbij bijna zijn kop koffie omver.

‘Goedemorgen, meneer Fiers. Wat kan ik voor u doen? Kopje koffie?’

Hij drukte hem de hand, bood een stoel aan en ging weer aan zijn bureau zitten, terwijl Saskia een kopje koffie ging halen.

‘Mijn dochter is vanochtend niet thuisgekomen, ze neemt haar telefoon niet op en ze is niet bij een van haar vriendinnen blijven logeren. Ik heb ze allemaal gebeld.’

‘Hoe oud is uw dochter, meneer Fiers?’

‘Zeventien.’

‘Dan heeft ze misschien ook een vriendje?’

Van In wist dat de meeste vaders gruwden van de gedachte dat er ooit een moment zou aanbreken dat een vreemde slungel hun dochter bepotelde, hij had er zelf moeite mee hoewel Sarah amper negen was.

‘Dat zou me sterk verbazen. Ze heeft het net uitgemaakt met haar laatste vriend en dan duurt het meestal een tijdje voor ze zich weer laat vangen.’

Fiers gruwde inderdaad van het feit dat vreemde slungels aan zijn dochter zaten, maar hij wist het te relativiseren met een tikkeltje sarcasme.

Saskia zette ongevraagd een kopje koffie neer en vroeg Fiers of hij suiker en melk wilde.

‘Heb ik koffie gevraagd?’

Saskia keek verbaasd. De man had inderdaad geen koffie gevraagd, ze was er gewoon van uitgegaan dat hij koffie dronk.

‘Nee’, zei ze beteuterd. ‘Kan ik u iets anders aanbieden? Thee of zo?’

‘Ik drink niets waar cafeïne in zit, juffrouw. Het maakt ons lichaam kapot, net als nicotine en alcohol trouwens.’

Van In trok zijn wenkbrauwen op en gaf Saskia met een blik te kennen dat ze zich beter kon terugtrekken. Reageren

op een opmerking van een gezondheidsfreak had immers geen zin. Hij wist uit ervaring dat zulke mensen niet voor rede vatbaar waren en dat de discussie alleen maar zou escaleren als ze erop ingingen.

‘Weet u waar uw dochter gisteren uithing?’

‘Op een of ander feest met een vriendin.’

‘Een van de vriendinnen die u vanochtend hebt gebeld?’

‘Inderdaad, commissaris. Volgens Lieve is Freya om een uur of twee vertrokken.’

‘Dan kan ik beter eerst even met de vriendin van uw dochter gaan praten’, zei Van In.

‘Laat u mijn dochter dan niet opsporen?’

Het klonk kregelig. Iedere ouder die zich zorgen maakte om zijn kind verwachtte natuurlijk dat de politie onmiddellijk een grootscheepse zoekactie op touw zette en via de media een opsporingsbericht verspreidde. Van In had geen zin om het allemaal uit te leggen, hij zei dat hij alle patrouilles de opdracht zou geven uit te kijken naar Freya.

‘Kunt u ons zo snel mogelijk een foto van haar bezorgen?’ vroeg hij.

De manier waarop Van In de zaak aanpakte, leek Fiers te bevallen. Hij knikte goedkeurend, haalde een iPhone uit zijn zak en vroeg of hij de foto’s rechtstreeks op de politiecomputer kon downloaden.

‘Momentje’, zei Van In.

Hij riep Saskia terug en vroeg haar of ze meneer Fiers kon helpen bij het downloaden, liever dan te moeten toegeven dat hij evenveel van computers af wist als een kleuter van kwantummechanica.

‘Saskia zal ondertussen uw persoonlijke gegevens en uw verklaring noteren’, zei hij met een brede glimlach. ‘Ik bel u zodra ik meer nieuws heb.’

Van In wierp een blik op zijn horloge. Versavel kon ieder

ogenblik arriveren, hij kon beter buiten op hem wachten en ondertussen een sigaret roken. Hij liep in gedachten verzonken de trap af. De verdwijning van Freya Fiers gaf hem een naar gevoel. Hij hoopte dat het meisje niets overkomen was.

Freya was de tel kwijtgeraakt. Ze bleven maar komen. Zij en haar vorige vriendje hadden het ooit zes keer na elkaar gedaan voor de arme jongen compleet uitgeput naast haar in slaap was gevallen. Haar ontvoeders waren met vier en jong. Toen de eerste haar lichaam was beginnen te strelen had ze haar ogen dichtgedaan en haar geest proberen los te koppelen van de fysieke vernedering. Ze dacht aan haar moeder die vijf jaar geleden was omgekomen in een auto-ongeval. Hoe zou zij gereageerd hebben als haar zoiets was overkomen? Freya herinnerde zich nog dat haar moeder niet veel voor mannen voelde. Ze bleef altijd zeer afstandelijk tegenover hen, niemand kreeg een zoen, zelfs papa niet. Met andere vrouwen was ze daarentegen heel uitbundig. Een kind stelde zich daar geen vragen bij, nu wist ze wel beter omdat ze hetzelfde begon te voelen als haar moeder. Seks met jongens vond ze ordinair, ze had er nooit van genoten. Ze liet het toe omdat jongens zoiets nu eenmaal prettig vonden. Hoe zou het aanvoelen als er een meisje op haar lag? Ze begon te fantaseren over Lieve. Ze sliepen vaak samen in hetzelfde bed, heel dicht tegen elkaar. Hoe zou haar beste vriendin reageren als zij het bij haar probeerde? Een onschuldige streling, een zoen op de mond, elkaar bekijken onder de douche. De meeste meisjes van haar leeftijd vonden het in ieder geval niet erg. Haar tepels werden onwillekeurig hard. Gelukkig was de kerel te druk bezig, anders had hij zichzelf waarschijnlijk geweldig gevonden. De tweede was heel snel klaargekomen, bij de derde had

ze weer lekker over Lieve liggen fantaseren. Daarna was ze opgehouden met tellen.

De vader van Lieve was longarts, haar moeder verpleegkundige. Het gezin woonde in een statig herenhuis aan de Poterierei, een van de mooiste buurten van Brugge waar het rustig was en voorlopig nog toeristenvrij. Versavel parkeerde de auto dwars op de rijweg met de neus tegen de kaaimuur, stapte uit en wachtte even af of Van In van plan was een sigaret op te steken.

‘Durf je niet of ben je ongerust?’

Versavel wees met zijn hoofd naar het bord naast de voordeur. Van In was na lang aandringen van Hannelore een keer op consult geweest bij een longarts, die hem onomwonden had gezegd dat hij nooit de gemiddelde leeftijd zou halen als hij niet onmiddellijk stopte met roken. Sindsdien bezorgde het woord longarts hem zwarte gedachten.

‘Ik ben ongerust, Guido.’

‘Je bent bang voor de dokter.’

‘Nee, ik maak me zorgen om Freya.’

Een meisje van zeventien liep tegenwoordig niet in zeven sloten tegelijk. Freya kwam uit een welgesteld gezin, ze had vriendinnen, genoot een grote vrijheid en deed het goed op school. De kans was ongelooflijk klein dat ze van huis was weggelopen, een ongeluk zo goed als uitgesloten. Saskia had ondertussen de ziekenhuizen in de omgeving gebeld. Zonder resultaat. De voordeur van de dokterspraktijk stond open. Vier mensen hadden reeds plaatsgenomen in de wachtkamer. Van In liep voorbij de wachtkamer en klopte aan bij de dokter. Er kwam geen reactie.

‘Ik zou geen moeite doen als ik jou was.’

Een man met een pet op, Van In had hem in de wachtkamer zien zitten, keek hem hoofdschuddend aan.

‘De dokter komt nooit voor halfelf.’

Van In keek op zijn horloge. Het was kwart over tien. Hij liep weer naar buiten, belde aan bij de voordeur en drukte zijn oor tegen de luidspreker. Een vriendelijke vrouwenstem zei dat hij mocht plaatsnemen in de wachtkamer, zonder te vragen waarom hij aangebeld had. Van In slaakte een diepe zucht en probeerde het opnieuw.

‘Ik ben commissaris Van In van de Brugse lokale politie’, zei hij snel toen hij hoorde dat er werd opgenomen.

‘Momentje.’

De vrouw verscheen twee minuten later in de gang. Ze droeg een witte schort, haar gitzwarte haar zat in een knotje.

‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Kunnen we uw dochter spreken?’

‘Welke dochter?’

‘Lieve. Het is in verband met Freya’, voegde hij er haastig aan toe opdat de doktersvrouw niet zou denken dat haar dochter iets misdaan had.

‘Momentje.’

De doktersvrouw verdween door de deur waarlangs ze gekomen was, liep de trap op naar de eerste verdieping, pakte haar mobieltje van tafel en belde Lieve, die op de derde verdieping lag te slapen. Een oud herenhuis had zijn charme en ze woonde er graag, maar ze haatte trappen.

‘Je mag je kleren weer aantrekken, knokenkut.’

Krijgen jullie hem niet meer overeind, het lag op het puntje van haar tong. Ze krabbelde op, haar spieren waren stram en tussen haar benen stond alles in brand. Het deed erg veel pijn, het zou stom zijn hen uit te dagen. Ze stapte haastig in haar slipje, trok het op en draaide zich om. Hadden ze nog iets voor haar in petto of zouden ze haar laten gaan? Het feit dat ze zich onherkenbaar hadden gemaakt,

was een teken dat ze niet van plan waren haar te vermoorden, hoewel een van haar verkrachters ermee bedreigd had toen ze hem gevraagd had ermee te stoppen. Hij had haar een paar klappen verkocht. Toen ze klaar was met zich aan te kleden kreeg ze een fles water aangereikt. Ze dronk de fles in drie teugen bijna leeg.

‘Honger?’

Ze schudde met haar hoofd. Ze hadden haar een steak met frieten mogen voorzetten, ze had geen hap door haar keel gekregen.

‘Oké.’

De nachtmerrie was nog niet afgelopen. Ze sloten haar op in een vunzig hok zonder ramen. De deur ging dicht, ze hoorde hun voetstappen wegsterven, de voordeur dichtslaan en even later een auto starten en wegrijden. Dit keer kon Freya haar emotie niet meer de baas. Ze begon amechtig te snikken. De gedachte dat ze opgesloten zat, was ondraaglijk. Tijdens de urenlange verkrachting was ze erin geslaagd haar verstand op nul te zetten, sterker nog, ze had bijwijken liggen genieten van haar eigen fantasieën. Ze schreeuwde haar wanhoop uit, bonsde met haar vuisten op de deur.

Lieve leek sprekend op haar moeder. Ze had hetzelfde gitzwarte haar en dezelfde stem. Alleen haar ogen waren groter. Ze droeg een gifgroene fluwelen broek en een loshangend T-shirt met de tekst: *For Girls Only*.

‘Mama zegt dat jullie me willen spreken.’

Het klonk niet erg vriendelijk, maar dat lag wellicht niet aan haar karakter. Het leek erop dat Lieve gewoon een ochtendhumeur had en het was gisteren laat geworden.

‘Het gaat over Freya’, zei Van In.

‘Dat weet ik. Wat is er met haar?’

‘Ze is vanochtend niet thuisgekomen.’

Lieve liet zich neerzakken op de bank, kruiste haar benen. Verdomme. Ze had er nog bij Freya op aangedrongen dat ze bij haar bleef slapen. Ze was niet op het voorstel ingegaan omdat ze een afspraak had bij de kapper. Freya en kappers waren als frieten en mayonaise. Onafscheidelijk. Ze gaf er meer geld aan uit dan een modaal gezin aan vlees.

‘Zijn jullie gisteren uit geweest?’

‘Er was een fuif in de Magdalenazaal. Als ik me niet vergis, is Freya om een uur of twee vertrokken. Te voet, ze zei dat haar fiets gestolen was.’

‘Dat is een flink eind lopen.’

De Magdalenazaal, kortweg MaZ, lag in de buurt van het station en Freya woonde aan de Blankenbergsesteenweg, ongeveer ter hoogte van het industrieterrein Blauwe Toren.

‘Een kilometer of vijf’, zei Versavel.

Het eerste stuk van de Blankenbergsesteenweg lag in de bebouwde kom, het platteland begon vanaf de spoorwegbrug een paar honderd meter voorbij de kerk.

‘Stuur onmiddellijk alle beschikbare manschappen naar de Blankenbergsesteenweg en laat ze de omgeving uitkammen.’

‘Jullie denken toch niet dat ze aangerand is?’ reageerde Lieve bezorgd.

Van In wilde het meisje niet nodeloos ongerust maken, maar hij vond niet direct een argument om de pil te vergulden. De verdwijning van Freya begon stilaan onrustwekkend te worden.

‘Nog een vraagje’, zei hij. ‘Dan laten we je met rust. Hoe zou jij Freya omschrijven?’

‘Hoe ik Freya zou omschrijven? Freya is Freya. Ze is altijd in de weer, goedlachs, vinnig, leergierig, uitgelaten, avontuurlijk en ongelooflijk zelfstandig.’

‘Niet het type dat in een hoekje zit te mokken als er iets verkeerd loopt?’

‘Sorry. Ik ben vergeten te zeggen dat ze ook bijzonder strijdlustig is.’

Geen zelfmoord dus, dacht Van In. Hij had het ook niet verwacht. Het enige wat hij nog kon bedenken was dat er een verband bestond tussen de fietsendiefstal en het feit dat Freya uitgerekend die nacht verdwenen was.

‘Er schiet me nog iets te binnen. Weet jij of haar fiets gemerkt was?’

Lieve kon niet anders dan glimlachen. Freya beschikte over vele kwaliteiten, maar ze was ook een ongelooflijke sloddervos.

‘Als u haar fiets terug zou vinden, commissaris, zult u zien dat de fiets van Freya het merken niet waard is. Het is een roestig wrak dat alleen nog waarde heeft als schroot.’

Van Ins gezicht verstrakte. Hij kon zich voorstellen dat het aan de MaZ vol met fietsen stond als er een fuif was. De dief had ongetwijfeld de keuze gehad uit veel betere exemplaren dan die van Freya.

‘Zijn er bewakingscamera’s op het terrein van de MaZ?’

‘Ik denk het wel’, zei Versavel.

‘Dan gaan we eerst daar een kijkje nemen. Wil jij de exploitant voor me bellen?’

Freya zat op de grond in lotushouding met haar ogen dicht. Ze was erin geslaagd de paniekaanvallen onder controle te krijgen omdat ze zich ervan had weten te overtuigen dat haar belagers terug zouden komen, anders hadden ze haar niet gevraagd of ze honger had. En ze wist zeker dat haar vader alles in het werk zou stellen om haar terug te vinden. Het was de vraag hoe lang het zou duren voor de verkrachters het beu werden. Niet aan denken, meid, het komt allemaal weer goed. De herinnering aan de reis die ze vorige zomer had gemaakt, bracht enige verstrooiing. Ze voelde

de warmte van de zon op haar huid, inhaleerde de zilte geur van het opspattende water, hoorde het geklepper van de zeilen. Papa had een paar jaar geleden een boot gekocht en sindsdien brachten ze hun vakantie op de Liparische Eilanden door. Het mooiste was dat Linda, haar stiefmoeder, niet van zeilen hield, waardoor ze dan eindelijk een tijdje ongestoord met haar vader kon doorbrengen. Ze was trots op haar papa, niet alleen omdat hij een succesvolle zakenman was, de meeste van haar vriendinnen hadden succesvolle vaders. Oude conservatieve zakken die alleen geïnteresseerd waren in geld verdienen, zich belangrijk voelden in hun onnozele serviceclubs, zich uitsloofden in de gymzaal om er jong en aantrekkelijk te blijven uitzien, hun kinderen afscheepten met dure geschenken. Nee, haar vader had vooruitstrevende ideeën. Hij geloofde in een milieuvriendelijke toekomst, ging discussies aan met jongeren, hij hoefde zich niet uit te sloven in een gymzaal om er goed uit te zien. Hij deed aan yoga. Haar gedachten dwaalden weer af naar Lieve. Als ze dit avontuur zonder kleerscheuren overleefde, zou ze zich niet langer inhouden en hem vertellen wat ze voelde. Ze was zo geconcentreerd dat ze het motorgeronk niet hoorde, het was pas toen de voordeur dichtviel dat ze opschrok. Voetstappen. Volgens haar was hij alleen. Ze wachtte gespannen af. Het duurde een paar minuten voor hij de deur van het hok openmaakte. Ze deed haar ogen open. In de deuropening stond een man in een pak met een bivakmuts op. Hij was kleiner, niet zo gespierd als de kerels die haar verkracht hadden en wellicht ook ouder. Ze sloeg haar ogen neer omdat ze hem niet wilde uitdagen. Ze hoorde gerinkel van metaal. Hij haalde handboeien uit zijn broekzak, pakte haar ruw vast bij de pols. Klik. Hij trok het metaal stevig aan.

‘Kom mee.’

Ze krabbelde overeind. Een is minder pijnlijk dan vier, dacht ze. De man maakte haar vast aan de pijp van de waterleiding. Daarna stak hij een sigaret op. Ze voelde zijn blik door haar kleren priemen.

‘Ik heb honger’, zei ze benepen.

‘Dat komt dan goed uit.’

De man ritste zijn broek open en duwde haar gezicht op zijn kruis.

Het duurde meer dan een uur voordat Versavel de beheerder van de MaZ te pakken kreeg omdat de man aan het lunchen was en ambtenaren nooit opnemen als ze aan het eten zijn. Versavel legde hem uit wat ze wilden, maar ook dat leek niet zo eenvoudig. Op het terrein van de MaZ waren inderdaad camera’s geïnstalleerd en ja, de beelden werden minstens achtenveertig uur bewaard, het probleem was dat de man de beelden alleen kon laten zien als aan een aantal voorwaarden werd voldaan, maar daarvoor had hij vandaag helaas geen tijd meer.

‘Momentje’, zei Versavel. ‘Ik geef u mijn chef even door.’

De rest van het gesprek was niet voor publicatie vatbaar, maar Van In kreeg zijn zin. De man beloofde dat hij hen over een uur zou ontvangen.

‘Tijd voor een Duvel’, grijnsde Versavel.

‘Reken maar. Ik heb dringend een kalmeringsmiddel nodig.’

Ze vonden een plekje op een terras in de buurt van de MaZ. Van In vond dat hij een sigaret had verdiend, hij stak er een op. Het gerinkel van zijn mobieltje belette hem een slok van zijn Duvel te nemen.

‘Hallo, met Van In’, klonk het nors.

‘Met hoofdinspecteur Vervoort. Ik denk dat we iets gevonden hebben.’

Hoofdinspecteur Vervoort had de leiding van de zoekactie die Van In had bevolen. Dat er nieuws was over Freya stemde Van In milder.

‘Dat is tenminste goed nieuws, hoofdinspecteur. Vertel.’

Vervoort had een speurhond ingeschakeld en die had in de berm op amper driehonderd meter van waar Freya woonde een papieren zakdoekje gevonden.

‘Weet je zeker dat het van haar is?’

‘De hond in ieder geval wel’, zei Vervoort.

‘Dank je, hoofdinspecteur. Concentreer jullie op de nieuwe perimeter en houd me op de hoogte.’

Van In nam eindelijk een slok Duvel. Dat de speurhond een zakdoekje met de geur van Freya had gevonden op amper driehonderd meter van haar ouderlijk huis was bij nader inzien geen goed nieuws. Het betekende dat ze heel dicht in de buurt was geweest. Wie of wat had haar verhinderd om het laatste stukje weg af te leggen?

‘Is Fiers rijk?’

‘Zal ik hem voor je googelen?’

‘Doe maar, Guido.’

Ontvoeringen waren zeldzaam omdat ze veel risico’s inhielden. Ontvoerders waren immers genooddaakt om te communiceren over het losgeld en zoiets deed je niet meer ongemerkt in een tijdperk waarin bijna ieder bericht te traceren viel. De overdracht van het losgeld was evenmin een sinecure. Toch mocht hij die mogelijkheid niet uitsluiten. Het ergste scenario was dat ze om een andere reden dan geld was ontvoerd.

‘Robrecht Fiers is inderdaad geen kleine garnaal’, zei Versavel. ‘De man houdt zich bezig met duurzame energie, hij bezit een fors aandeel in Turbowinds en Winwind.’

‘Windturbines?’

‘Klopt. Zijn vermogen wordt op meer dan tien miljoen

euro geschat. Volgens Wikipedia is meneer Fiers een toonbeeld van de milieuvriendelijke ondernemer. Hij leeft ascetisch, laat zich zelden in het openbaar zien en heeft sinds kort politieke ambities.’

‘Tiens’, zei Van In. ‘Dat zou een en ander kunnen verklaren.’

De beheerder van de MaZ zag er precies uit zoals een beheerder van een cultureel centrum er hoort uit te zien. Halflang haar, stoppelbaard, dure versleten spijkerbroek en schoenen van Boss. Hij glimlachte toen hij Van In de hand drukte, niet omdat hij de commissaris sympathiek vond, hij had een halfuur geleden zijn chef aan de lijn gehad die hem de dwingende raad had gegeven zijn volle medewerking te verlenen aan het onderzoek.

‘Ik heb ondertussen al een paar beelden van gisternacht bekeken’, zei hij.

‘En?’

‘We hebben geluk. Er is inderdaad een fiets gestolen. Komt u binnen. Ik zal het u laten zien.’

Ze liepen het bunkerachtige gebouw binnen en volgden de beheerder naar een kamertje waar de omgeving van de MaZ op een aantal schermen in beeld werd gebracht.

‘Zoals ik zei, we hebben geluk gehad.’

De man toetste de datum en het uur in waarop de beelden waren gemaakt. Luttele seconden later kregen ze een jonge kerel te zien die het kettingslot van een fiets met een metaalschaar doorknipte.

‘Dat is hem’, glunderde de beheerder.

Van In wierp een schuine blik naar Versavel. De beelden waren vrij scherp doordat de plek waar de fietsen gestald stonden goed verlicht was. De jonge kerel droeg een baggy broek, een sweater met kap en gymschoenen zoals zoveel

van zijn leeftijdsgenoten. Hem identificeren zou niet voor de hand liggen.

‘Het is in ieder geval iets’, reageerde Van In niet erg enthousiast. ‘Kunt u ons een kopie van die beelden bezorgen? Wie weet levert een opsporingsbericht iets op.’

‘Dat zal niet nodig zijn, commissaris. Ik ken die kerel niet persoonlijk, maar ik weet met wie hij omgaat.’

Van In had nog nooit bij een fietsdief aangebeld, een fiets stelen werd al lang niet meer als een misdaad beschouwd, iedereen had het wel eens gedaan. Bovendien hield hij zich niet bezig met de zogezegde kleine criminaliteit. Tegenwoordig moest een mens al heel wat op zijn kerfstok hebben voor justitie in actie kwam.

‘Goedemiddag mevrouw, is Lucas thuis?’

De vrouw in de deuropening bekeek Van In argwanend. Ze droeg een gewatteerde peignoir, had krulspelden in haar dunne grijze haar en een joekel van een wrat op haar voorhoofd.

‘De Bijbel interesseert ons niet.’

Ze maakte aanstalten om de deur dicht te slaan, maar Van In was haar voor. Hij reageerde als een echte getuige van Jehova en zette een voet in de gang.

‘We zijn van de politie.’

Hij liet haar zijn kaart zien. De vrouw trok haar schouders op en liet de deur los. Wat had hij nu weer uitgespookt? Lucas was een lieve jongen, het was de schuld van zijn vrienden dat hij op het slechte pad was geraakt.

‘Hij slaapt nog’, zei ze berustend.

‘Mogen we binnenkomen?’

De vrouw zette een stap achteruit. Ze hoefde niets te vrezen, haar zoon was gelukkig nog minderjarig, de flikken

konden niet veel doen. Ze liet hen binnen, deed de deur dicht en slofte door de gang naar de keuken, een piepklein vertrek waarvan één muur bijna volledig in beslag werd genomen door een reusachtig televisietoestel. Lucas had haar proberen wijs te maken dat hij het ding had gewonnen met een tombola. Zij had gedaan alsof ze hem geloofde. De tafel met verchromde poten dateerde uit de jaren zestig, net als de rest van het interieur. Het bloemetjesbehang was vergeeld van de nicotine en het stonk er naar rioolwater. De vrouw vroeg niet of ze iets wilden drinken of om te gaan zitten. Ze slofte terug naar de gang, ging onder aan de trap staan en riep: ‘Lucas, opstaan! Politie.’ Ze bleef roepen tot hij reageerde.

‘Even geduld, hij komt.’

Ze ging zitten, schonk zich een kop koffie in en stak een sigaret op. Van In volgde ongevraagd haar voorbeeld.

‘Wat heeft hij nu weer misdaan?’ vroeg ze op een toon van waar-houden-jullie-je-in-godsnaam-toch-mee-bezig.

‘Hij heeft een fiets gestolen.’

‘Een fiets gestolen’, herhaalde ze hoofdschuddend. ‘Hebben jullie hier een fiets zien staan?’

‘Nee’, zei Van In. ‘De fiets interesseert ons eigenlijk niet. We willen Lucas alleen een paar vragen stellen.’

De vrouw begreep er niets van. Probeerden ze haar voor de gek te houden of hadden ze werkelijk niets beters te doen? Aan de andere kant was ze opgelucht. De vorige keer hadden ze drugs in zijn kamer aangetroffen, het had niet veel gescheeld of de jeugdrechter had hem in een gesloten instelling laten plaatsen.

‘Daar is hij’, zei ze.

Gestommel op de trap en een hoestbui deden Van In opkijken. De keukendeur zwaaide open. Lucas zag er ouder uit dan zeventien jaar. Zijn haar was gemillimeterd en hij

had een ruige stoppelbaard. De aanwezigheid van de politie leek hem niet te verontrusten. Hij grijnsde, liet zich neerzakken op een stoel.

‘Ik ben commissaris Van In en dit is hoofdinspecteur Versavel.’

‘Een commissaris en een hoofdinspecteur’, klonk het verbaasd.

Meestal kwam de wijkagent langs als hij iets had mispeuterd of een sociaal assistent van de gemeente.

‘Je bent gisteren naar de MaZ geweest’, zei Van In.

‘Is dat ook al strafbaar?’

‘Nee, een fiets stelen daarentegen is dat wel.’

‘Waarom zou ik een fiets stelen? Ik rijd godverdomme met een bromfiets.’

‘Dat zou ik ook willen weten’, zei Van In. ‘Maar je kunt niet ontkennen dat je gisteren een fiets hebt gestolen. Een van de bewakingscamera’s heeft alles geregistreerd. De vraag is wat je met de fiets hebt gedaan.’

De moeder van Lucas drukte de opgerookte sigaret uit in een overvolle asbak en stak onmiddellijk een nieuwe op. Er klopte iets niet. Wat kwamen ze hier eigenlijk doen als de fiets hun niet interesseerde? Het had toch niet weer iets met drugs te maken?

Lucas beet op zijn onderlip en keek bewust de andere kant op. Alex had hem honderd euro betaald om de fiets te stelen en in het kanaal te dumpen. Toegeven dat hij het gedaan had, was geen probleem, maar Alex zou het hem nooit vergeven dat hij hem had verlinkt.

‘Het was een grapje’, zei hij.

‘Een grapje?’

‘Ik had te veel gedronken en verveelde me.’

‘Wat heb je met de fiets gedaan?’

‘In het kanaal gegooid.’

‘Waarom?’

‘Zomaar. Ik heb toch gezegd dat ik me verveelde.’

Van In stak ook een nieuwe sigaret op. Jongeren deden de vreemdste dingen als ze zich verveelden, toch geloofde hij Lucas niet. En waarom had hij uitgerekend de fiets gestolen van een meisje dat een paar uur later spoorloos was verdwenen?

‘Je wist dus niet van wie de fiets was?’

‘Nee.’

‘Ik wilde naar huis en ik had geen zin om te voet te gaan.’

‘Je zei eerst dat het een grapje was. En waarom zou je te voet gaan als je een bromfiets hebt?’

Lucas keek schichtig om zich heen. Hij had kunnen zeggen dat zijn bromfiets het niet deed, maar wat als de flik het checkte? Er was niets mis met zijn bromfiets. Verdomme. Hij voelde zich als een vis in een fuik.

‘Ik weet het niet meer.’

‘Heb je altijd een metaalschaar op zak? Je had evengoed een fiets kunnen nemen die niet op slot was.’

‘Gaan jullie echt blijven doorbomen over een onnozele fiets?’

De moeder van Lucas kwam haar zoon te hulp, Van In snoerde haar kordaat de mond.

‘De eigenaar van de fiets is een paar uur later spoorloos verdwenen, mevrouw. Als de diefstal er iets mee te maken heeft, zal ik er persoonlijk voor zorgen dat uw zoontje een tijdje niet meer met zijn bromfiets zal rijden. Bel de collega’s, Guido. We zetten de rest van het gesprek voort op het politiebureau.’

‘U hebt het recht niet om hem mee te nemen’, steigerde ze. ‘Hij is minderjarig.’

‘Niemand verbiedt u een advocaat in de arm te nemen’, reageerde Van In kurkdroog. ‘Als ik zeg dat hij meegaat naar het politiebureau, dan gaat hij mee.’

Versavel wachtte wijselijk af omdat hij wist dat Van In twee keer zou nadenken voor hij een minderjarige liet opsluiten. Hij hoopte dat het dreigement voldoende was om de jongen op andere gedachten te brengen.

‘Lucas? Doe me dit alsjeblieft niet aan.’

Haar man was vier maanden geleden overleden aan de gevolgen van levercirrose. Haar broers en de rest van de familie hadden jaren geleden alle contact met haar verbroken omdat ze met een zatlap was getrouwd. Vriendinnen meden haar omdat ze sindsdien zelf was beginnen te drinken. Ze had alleen nog haar zoon.

De smeekbede van zijn moeder bracht Lucas zichtbaar in verwarring. Zijn ogen flitsten zenuwachtig heen en weer. Van In wist dat het niet lang meer zou duren voor ze de waarheid te horen kregen. Het was tijd om de milde flik te spelen.

‘Ik beloof u, mevrouw, dat we Lucas met rust zullen laten als hij eerlijk is. De diefstal interesseert ons niet. Alles wat hier besproken wordt blijft onder ons.’

De blik van de moeder naar de zoon sprak voor zich. Lucas beseftte dat zijn leven een puinhoop was. Hij spijbelde, dealde drugs als hij om geld verlegen zat, surfte hele nachten op het internet en had een bloedhekel aan werken, maar hij hield van zijn moeder. En hij wist sinds kort dat ook zij niet lang meer te leven had. Alex Priem kon hem gestolen worden. Een afstraffing was het ergste wat hem kon overkomen.

‘Iemand wilde wraak nemen op zijn liefde. Hij betaalde me om de fiets te stelen.’

‘Wie is iemand?’

‘Ik ken zijn naam niet.’

‘Iemand die vaak in de MaZ komt?’

‘Hij is er af en toe.’

‘Dan zou je hem ook herkennen?’

Lucas boog het hoofd. Hij voelde zich in het nauw gedreven, hij kon er niet meer onderuit. Ontkennen had geen zin meer.

‘Hij heet Alex Priem.’

‘Priem’, herhaalde Van In bedachtzaam. ‘Toch niet de zoon van Jozef Priem?’

Jozef Priem was een oude klasgenoot, een linkse intellectueel die het tot hoofdredacteur van een toonaangevend weekblad had geschopt. Van In was altijd een beetje jaloers op hem geweest hoewel hij hem nooit had kunnen luchten.

‘Ik denk het wel’, zei Lucas.

‘Tiens, tiens.’

Versavel merkte dat de naam Jozef Priem iets bij Van In had losgemaakt. Er viel een korte stilte. De moeder van Lucas glimlachte. Ze overwoog zelfs om de flikken een drankje aan te bieden.

‘Hij mag dus bij me blijven’, zei ze.

‘Natuurlijk.’

Van In krabde achter zijn oor en peuterde daarna in zijn neus. Hij leek zich blijkbaar niet meer bewust dat er andere mensen in de buurt waren. Hij zat met zijn gedachten weer op school. Jozef Priem had hem destijds een verwaand, hersenloos pantoffeldiertje genoemd in het bijzijn van een meisje op wie hij zijn zinnen had gezet, met als resultaat dat Mia, zo heette het meisje, het liefje van Priem was geworden. Hij had haar een paar maanden later gedumpt met de boodschap dat een gebruikt kutje ook nog de moeite waard was voor kerels met de intelligentie van een pantoffeldiertje. Van In had er nog altijd spijt van dat hij toen niet met Priem op de vuist was gegaan. Hij was afgedropen als een lafaard. Sindsdien hadden ze elkaar nog een keer ontmoet op een receptie toen hij net hoofdinspecteur was geworden

en Priem goed op weg was een bekende Vlaming te worden. Van In had hem eerst proberen te ontlopen, maar Priem was hem komen opzoeken en hij had hem voorgesteld aan een populaire actrice en een bekende politicus met de woorden: 'Zo zie je maar dat mijn klasgenoot ook goed terecht is gekomen.' Het had niet veel gescheeld of Van In was Priem naar de keel gevlogen. Hij had het niet gedaan omdat het hem toen zeker zijn carrière had gekost.

'We kunnen beter vertrekken', zei Versavel.

Hij kreeg een verstrooide blik terug. Van In stak een sigaret op, drukte de moeder van Lucas de hand en trok de deur van de keuken open.

Het was koud in het hok. Freya zat met haar knieën opgetrokken in een hoekje. Bij de deur lag een aangebroken pak koekjes en er stond een fles water. De man die haar als laatste had misbruikt was al een poos vertrokken, ze wist niet hoe lang al. Ze wist zelfs niet of het dag of nacht was. Haar kleren stonken en ze voelde zich vies. Van binnen en van buiten. De tijd kroop tergend langzaam voorbij. Ze deed haar ogen dicht en probeerde de slaap te vatten. Het lukte niet. Ze trachtte rustig te blijven. De kleine ruimte, de vernedering, het niet weten hoe lang de beproeving zou duren, het maakte haar moedeloos en wanhopig. Welke zieke geest had dit bedacht? En waarom zij? Ze keek naar het kale peertje aan de zoldering. Een scherf was voldoende om een einde te maken aan haar uitzichtloze opsluiting en de eindeloze, bijna mechanisch uitgevoerde verkrachtingen. Nee, kreunde ze wanhopig. Nee. Ze mocht hun de overwinning niet gunnen. Ze moest vechten met iedere vezel in haar lichaam. Op school prezen leraren haar om haar eideitisch geheugen, hoe meer ze zich herinnerde hoe meer kans ze maakte om haar belagers te identificeren als ze daar later

de kans toe kreeg, maar ze mocht de moed niet opgeven. Ze deed haar ogen weer dicht en riep de beelden op die ze onwillekeurig in haar hoofd had geregistreerd. Elk detail was belangrijk. De eerste verkrachter had alleen zijn broek uitgetrokken, de tweede en de derde hadden zich helemaal uitgetkleed, de vierde had een badjas aan. Kuiten, ze hadden alle vier gespierde kuiten en strakke billen. Gladde huid. Een was mooi gebruind alsof hij net terug was van vakantie. Er doken steeds meer beelden op. Weinig beharing, geen ringen, een Swatchhorloge, een bijna perfect gebit, geen piercings en één tatoeage. Ze was de tatoeage bijna vergeten omdat ze zo klein en opvallend was. Een getal op de binnenkant van een bovenarm. Ze probeerde het te visualiseren. Twee cijfers. De beelden werden waziger, ze vloeiden in elkaar over. Freya kreeg het steeds kouder, hoewel het zomer was en het 's nachts redelijk warm aanvoelde. Ze herinnerde zich van een kampeervakantie dat het koeler werd net voor de zon opkwam. Een nieuwe dag betekende nieuwe hoop. Ze wist zeker dat haar vader alles in het werk zou stellen om haar terug te vinden.

De familie Priem woonde in een fraai rijhuis in de Hooistraat met uitzicht op het Astridpark. De vrouw die de deur opende, keek verbaasd op toen Van In zich voorstelde en vroeg of ze Alex konden spreken.

‘Alex is er nu niet. Misschien kan ik jullie helpen’, zei ze.

‘Bent u zijn moeder?’

‘Nee. Ik ben zijn tante. Mijn zus is op reis en mijn schoonbroer heeft het te druk om het huishouden te beredderen. Ik heb toch niets anders te doen. Mijn dochter studeert in Bologna en mijn man is ervandoor met een van haar vriendinnen.’

Het klonk bijzonder grappig, maar Van In durfde niet

te glimlachen. Hij begreep echter niet goed waarom haar man haar in de steek had gelaten. De tante van Alex was een erg knappe vrouw, ze was smaakvol gekleed en had zin voor humor. Het kon bijna niet anders of ze had een onuitstaanbaar karakter.

‘Mogen we binnenkomen?’

‘Natuurlijk. Ik hoef me toch geen zorgen te maken?’

‘Dat weet ik niet, mevrouw.’

In de gang stonden twee fietsen tegen de muur en er hing een foto van een Franse linkse politicus die een man de hand drukte die Van In maar al te goed kende.

‘Dit is mijn schoonbroer’, zei ze toen ze Van In naar de foto zag kijken. ‘Wacht maar tot je de rest van de collectie ziet.’

Ze leidde hen naar een zitkamer waar nog een aantal ingelijste foto’s hingen van linkse politici in het gezelschap van Jozef Priem. Het meubilair was dertig jaar geleden modern geweest en sinds kort opnieuw felbegeerd onder de naam vintage. De lage dressoir van lichtbruin notenhout was nog in een perfecte staat, de leren bank van de Sede zou in een gespecialiseerde winkel een aardig bedrag opbrengen. Het bewees in ieder geval dat Jozef Priem het geld niet over de balk gooide en zich niet liet beïnvloeden door het tomeloze consumptiegedrag dat door de kapitalisten werd gepredikt.

‘Gaat u zitten’, zei ze.

Haar minzame glimlach paste niet bij een lichaam waar dierlijke kracht van afstraalde. Van In schatte haar een jaar of vijfendertig, hoewel ze waarschijnlijk ouder was als ze een dochter had die in Bologna studeerde. Haar kleren waren in ieder geval geen vintage. Ze had ook een redelijk extravagante ring om haar vinger. Nee, tante had de uitstraling noch de allure van een brave huishoudster.

‘Alex was toch weer niet betrokken bij een vechtpartij?’

Ze liet het klinken als: Alex heeft toch weer geen kattenkwaad uitgehaald? Er volgde een bemoederende blik. Haar lange benen fascineerden Van In. Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden. Zelfs Versavel moest toegeven dat de vrouw iets speciaals had. Ze paste niet in het interieur.

‘Nee, mevrouw’, zei Van In. ‘Het betreft een fietsendiefstal.’

‘Een fietsendiefstal. Dat jullie daar nog tijd voor maken.’

Ze dreef de spot met hen, Van In nam het haar niet kwalijk. Knappe vrouwen wordt bijna alles vergeven.

‘Weet u wanneer hij thuiskomt?’

Ze schoof met een nonchalant gebaar van haar vinger de manchet van haar bloes naar boven, keek op haar horloge, een klassieke Cartier, fronste haar voorhoofd en zei dat ze niet op een uur na kon zeggen wanneer hij thuis zou komen.

‘Gisteren is hij om een uur of zeven thuisgekomen. Ik verwacht hem vandaag niet vroeger.’

Alex was een vrije vogel die zelden een afspraak nakwam, maar dat hoefde de politieman niet te weten. Ze wist zo goed als zeker dat hun dienst er tegen dan allang op zou zitten en ze kon zich niet voorstellen dat collega’s de moeite zouden doen om terug te keren. Toch niet voor een fietsendiefstal.

‘Wanneer komt meneer Priem thuis?’

Ze deed alsof de vraag haar in verlegenheid bracht. Haar ogen knipperden als de vleugels van een kolibrie.

Met een brede glimlach camoufleerde ze haar bezorgdheid. Wat probeerden ze haar eigenlijk wijs te maken?

‘Ik neem aan dat jullie weten wat meneer Priem doet?’

‘Ja’, knikte Van In. ‘Hij is hoofdredacteur van VRANK.’

‘Juist’, zei ze. ‘Dan weten jullie ook dat een hoofdredacteur geen vaste uren heeft. Ik heb er geen flauw benul van wanneer hij thuiskomt. Dat is ook de reden waarom ik op

het huis pas als mijn zus er niet is. Alex mag dan bijna achttien zijn, als niemand ervoor zorgt dat het eten voor hem klaarstaat, gaat hij zich volproppen in een hamburgertent en dat wil ik vermijden. Junkfood is ongezond en je wordt er bovendien dik van.'

Van In ontweek haar blik, hij kruiste zijn armen over zijn buik hoewel hij haar geen rekenschap hoefde te geven van zijn overtollige kilo's. Het gerinkel van zijn mobieltje maakte een einde aan de gênante situatie. Het was Saskia.

'Is er nieuws?' vroeg Versavel na afloop van het gesprek.

'Er heeft zich een getuige aangemeld. Saskia vraagt of we onmiddellijk kunnen langskomen.'

'Een getuige van een fietsendiefstal?'

Ze zette beide handen op haar heupen. Natuurlijk ging het niet om een fietsendiefstal. Ze wilde weten wat er echt aan de hand was. Als het erg was kon ze tenminste Jozef belen, zodat hij kon verhinderen dat het nog erger werd.

'U lijkt me een heel aimabele man, commissaris', zei ze. 'En ik weet dat u gebonden bent aan het beroepsgeheim, maar vertelt u me alstublieft wat er gebeurd is. Ik ben bezorgd en wat moet ik straks vertellen als Jozef thuiskomt? Hij zal zeker niet geloven dat een commissaris van de recherche zich met een fietsendiefstal inlaat.'

Ze had natuurlijk gelijk, maar het was niet haar charmante aanpak die Van In deed besluiten haar de waarheid te vertellen. Een tipje van de sluier oplichten bracht soms meer op dan te staan zwaaien met het beroepsgeheim.

'Het betreft een onrustwekkende verdwijning van een meisje van zeventien', zei hij. 'En het was haar fiets.'

'Ach zo', zei ze luchtig. 'Dan hoop ik dat Alex jullie kan helpen bij het onderzoek. Zal ik vragen dat hij contact met jullie opneemt?'

'Dat zouden we fijn vinden, mevrouw.'

‘Ik heet Anaïs, commissaris.’

Bij de voordeur nam ze het kaartje aan dat hij haar aanreikte, hield haar hoofd een beetje schuin terwijl ze dankbaar glimlachte.

‘Ik wens jullie nog een vruchtbare dag toe, heren.’

Ze deed de deur dicht, liep terug naar de zitkamer en belde Jozef Priem met de boodschap dat hij dringend naar huis moest komen.

De getuige in kwestie was een gepensioneerde apotheker die na een avondje stappen en bijgevolg met een paar glaasjes te veel op langs de Blankenbergsesteenweg naar huis was gereden. Hij had het nieuws over de verdwijning van het meisje een uur geleden op de radio gehoord. Een getuige die spontaan bekende dat hij gedronken had, was meer een nadeel dan een voordeel omdat de advocaat van de tegenpartij de betrouwbaarheid van de getuige in twijfel zou trekken als de zaak ooit voor de rechtbank kwam, maar Van In moest roeien met de riemen die hij had. Hij stelde met opzet geen vragen over het drankverbruik. De apotheker leek zijn gedachten te raden.

‘Jullie denken waarschijnlijk dat ik te veel gedronken had’, zei hij met een brede grijns. ‘En technisch gezien moet ik jullie gelijk geven. Twee flessen wijn en drie cognacjes lijken veel voor een man van mijn leeftijd, maar ik kan tegen een stootje.’

‘De toestand waarin u zich toen bevond doet er niet toe, meneer’, zei Van In. ‘Vertelt u liever wat u gezien hebt.’

‘Er stond een meisje langs de weg. Ze gaf een teken met haar hand. Ze wilde waarschijnlijk dat ik stopte. Ik heb even overwogen het te doen en haar te vragen wat er aan de hand was.’

‘Maar u hebt het niet gedaan.’

‘Nee.’ De oude man schudde kordaat het hoofd. ‘Toen ik die kerels aan de overkant van de weg zag sluipen, dacht ik dat het om een valstrik ging en dat het meisje als lokaas diende.’

‘Kerels?’

‘Ze waren met twee als ik me niet vergis.’

‘Kunt u hen beschrijven?’

‘Ze waren helemaal in het zwart gekleed.’

Van In knikte. Hij kon het de oude man niet kwalijk nemen dat hij niet was gestopt of niet onmiddellijk de politie had gebeld. Ze hadden hem zeer zeker aan een ademtest onderworpen. Met een dergelijke hoeveelheid alcohol in zijn bloed had hij zijn rijbewijs voor lange tijd moeten afstaan. De zaak begon hem steeds meer te intrigeren. Het leek er steeds meer op dat Freya ontvoerd was. Als het om geld ging zouden de ontvoerders heel snel contact met haar ouders opnemen en kwam alles wellicht goed. Een ander voordeel was dat ontvoerders meestal gepakt werden. De tweede mogelijkheid baarde hem veel meer zorgen. Hij dacht aan de zaak-Dutroux en aan wat de slachtoffers toen te verduren hadden gekregen.

‘Kunt u zich verder nog iets herinneren?’

De apotheker kneep zijn ogen halfdicht. Hij was tweeënzeventig, maar met zijn geheugen was niets mis. Als er op de televisie een quiz werd uitgezonden, speelde hij altijd mee en hij deed het vaak beter dan de echte kandidaten.

‘Ze hadden hun gezicht zwart gemaakt.’

‘Weet u dat zeker?’

De apotheker keek Van In verongelijkt aan. Waarom trokken jonge kerels zijn beweringen altijd in twijfel?

‘Het kan ook een bivakmuts geweest zijn, maar ik weet zeker dat hun gezicht zwart was.’

Dat de ontvoerders zich onherkenbaar hadden gemaakt

was een goed teken, bedacht Van In, het betekende dat ze niet van plan waren het slachtoffer te vermoorden. Hij bedankte de apotheker en Saskia begeleidde de man naar beneden.

‘Ik vraag me af of meneer Fiers thuis is’, zei hij toen ze de deur uit waren.

‘Zal ik hem bellen?’

‘Ja, doe dat maar, Guido.’

Van In stond op, liep op zijn beurt naar beneden en stak buiten een sigaret op, terwijl hij zich afvroeg of de fietsendiefstal iets met de verdwijning van Freya te maken had en welke rol Alex Priem speelde als er een verband was tussen beide feiten. Hij kreeg niet veel tijd om erover na te denken. Versavel belde hem met de mededeling dat Jozef Priem hem dringend wenste te spreken.

Anaïs leidde hen naar de zitkamer, waar Jozef en Alex Priem op hen zaten te wachten. De klasgenoot van Van In zag er ontspannen uit. Hij glimlachte zelfs toen Van In hem de hand drukte. Alex ontweek zijn blik. Anaïs bood hun iets te drinken aan. Ook zij deed alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Toch hing er een ongemakkelijke sfeer in de kamer.

‘Anaïs heeft me gebeld’, zei Priem. ‘Ik hoop dat het belangrijk is, commissaris.’

Dertig jaar geleden had Van In zich laten imponeren door de arrogante zelfverzekerdheid van zijn klasgenoot, het pantoffeldiertje was ondertussen geëvolueerd. Hij probeerde beleefd te blijven, Priem onderschatten was de stomste fout die hij kon maken. Hij legde rustig uit wat er gebeurd was, hoewel hij met zekerheid wist dat Anaïs haar schoonbroer al grondig had gebriefd.

‘Kunt u me dan uitleggen wat wij ermee te maken hebben, commissaris?’

‘Het gaat niet om u, maar om uw zoon. Een getuige beweert dat uw zoon hem honderd euro heeft betaald om de fiets van Freya te stelen en in het kanaal te gooien.’

‘En u gelooft die kerel?’

‘Waarom zou ik hem niet geloven?’

Priem glimlachte als een Romeinse keizer die op het punt staat een gevallen gladiator met een achteloos gebaar van zijn duim te laten afmaken. Besefte het pantoffeldier niet tegen wie of wat hij het probeerde op te nemen?

‘Omdat uw getuige wel eens door iemand anders ingehuurd zou kunnen zijn om mijn zoon in diskrediet te brengen. U zou toch moeten weten dat iemand in mijn positie vele vijanden heeft, mensen die mijn bloed wel kunnen drinken vanwege een of ander stuk in VRANK.’

De klootzak had natuurlijk een punt. Van In deed zijn best om niet te knarsetanden. De getuigenis van de marginale Lucas stelde inderdaad niet veel voor tegenover het woord van de zoon van een gevreesde hoofdredacteur. Als hij niet op een andere manier kon bewijzen dat Alex de fietsendiefstal had bevolen, zou zelfs een onervaren advocaat brandhout maken van de beschuldiging.

‘Ik ben verplicht iedere aanwijzing na te trekken, dat doen jullie journalisten toch ook?’

‘Fijn’, zei Priem. ‘Dat is dan geregeld.’

‘Misschien.’

Van In wendde zich tot Alex, die de hele tijd naar de neus van zijn schoenen had zitten staren. Anaïs, die eerst had beweerd dat ze niet wist waar hij uithing, was er in ieder geval heel snel in geslaagd hem op te sporen en een drukbezette hoofdredacteur liet niet zomaar alles vallen om een verklaring af te leggen. Hij had een advocaat kunnen belen.

‘Waar was u eigenlijk gisternacht?’

‘Op stap met vrienden.’

‘Kunt u wat preciezer zijn?’

‘Niet zo snel, commissaris. Als dit een verhoor is, eis ik dat er een advocaat aanwezig is. U kent de wet toch?’

Van In vervloekte het Salduz-arrest, waarin stond dat iedere verdachte bij het eerste verhoor recht had op de bijstand van een advocaat en hij haatte de manier waarop Priem hem telkens weer voor schut zette.

‘Wie zegt dat dit een verhoor is? Uw zoon is geen verdachte en voor zover ik weet kunt u zich alleen op het Salduz-arrest beroepen als het een zwaar crimineel feit betreft. Ik ben hier in verband met een fietsendiefstal.’

Touché. Priem trok zijn wenkbrauwen op. De zaak opblazen zou zijn reputatie kunnen schaden. Ze konden het beter in der minne regelen.

‘Oké. Beantwoord de vraag, Alex. Daarna zal de commissaris je met rust laten.’

Alex verklaarde dat hij met drie vrienden tot halftwee in een café aan de Eiermarkt was blijven hangen en dat ze daarna bij een van hen tot in de vroege uurtjes naar films hadden zitten kijken. Versavel noteerde de naam van de vriend en het adres waar Alex naar eigen zeggen tot zes uur was gebleven. Daarna namen ze afscheid van de familie Priem. Hij kon zo voorspellen wat het ettertje straks zouden doen: zijn drie vrienden bellen en hun voorzeggen wat ze moesten verklaren. Van In was razend en ontgoocheld. Een Duvel was de enige remedie voor zijn frustratie.

‘Café Vlissinghe of nemen we een kroeg in de buurt?’ vroeg Versavel toen ze op straat stonden.

‘Er is er een op de hoek van de straat, Guido.’

‘Wat doen we met Fiers?’

‘Heb je iets met hem afgesproken?’

‘We hebben nog anderhalf uur.’

Hannelore zat aan de keukentafel toen Van In thuiskwam. De kinderen lagen al een uur in bed. Ze kreeg een zoen voor hij zich op een stoel liet neerploffen.

‘Drukke dag gehad?’

Ze stond op, liep naar de koelkast en schonk hem ongevraagd een Duvel in. Ze had nog vers stokbrood, preskop, krabsla en kaas voor het geval hij nog iets wilde eten.

‘We zijn bij Priem en bij Fiers geweest.’

Hannelore kende het verhaal van het pantoffeldiertje. Ze kwam naast hem staan en legde haar hand op zijn schouder.

‘Trek je er niets meer van aan. Het is verdorie dertig jaar geleden. Kom hier.’

Ze boog zich voorover en gaf hem een klapzoen. Ze hadden bijna geen geheimen voor elkaar, bijna, want als Van In had geweten dat Jozef Priem haar tien jaar geleden op een receptie had proberen te versieren, had hij hem waarschijnlijk in koelen bloede doodgeschoten.

Hij glimlachte en nam een slok Duvel. Ze had gelijk. Hij mocht zich niet laten intimideren. Als de klootzak of zijn zoontje iets met de verdwijning van Freya Fiers te maken had, zou hij hen weten te vinden.

‘Hoe is het met de ouders van het meisje?’

‘Haar moeder is overleden. De vader is ondertussen opnieuw getrouwd. Ze zijn uiteraard allebei doodongerust. We hebben hun telefoons laten aftappen voor het geval de ontvoerders bellen en Bart blijft de hele nacht bij hen.’

‘Bart Saelens?’

Van In knikte. Bart werkte sinds kort bij de LOD. Het was een ongeschreven wet dat nieuwelingen de vervelendste opdrachten kregen.

‘Dan kunnen we vroeg naar bed. Je ziet er moe uit.’

Freya hoorde de deur opengaan en daarna voetstappen. Daar waren ze weer. Ze kromp in elkaar. De kerel die haar de laatste keer verkracht had, was heel ruw te werk gegaan, het deed nog steeds pijn vanbinnen. Maar de ergste gedachte was dat ze hier nooit meer weg zou komen. Uit de voetstappen kon ze niet opmaken hoeveel het er waren. Minstens twee. Twee kon ze misschien nog aan.

‘Meekomen.’

Ze waren met twee en ze droegen een bivakmuts. Het was nacht. De voordeur stond aan, ze kon de maan zien. De kier deed haar dromen van vrijheid, maar ze maakte geen kans. Een derde kerel kwam binnen, schopte de deur achter zich dicht.

‘Uitkleden.’

Ze trok haar kleren uit, ging spontaan op de matras liggen en deed haar ogen dicht.

‘Heeft iemand gezegd dat je op de matras moet gaan liggen, knekelhoer!’

Ze stond op en ging midden in de kamer staan. Wat waren ze in godsnaam met haar van plan?

‘Is alles klaar?’ vroeg de kerel die het laatst was binnengekomen.

‘Ik denk het wel.’

‘Oké. Laten we ermee beginnen.’

Van In snurkte zachtjes. Hannelore lag tegen hem aan met haar arm om zijn bovenlichaam geslagen. Iets had haar wakker gemaakt. Ze keek op haar horloge. Het was tien over twee. Ze overwoog om op te staan en een glas warme melk te drinken, omdat ze wist dat ze nog moeilijk de slaap zou kunnen vatten. Ze liet zich voorzichtig uit het bed glijden omdat ze bang was om hem wakker te maken. Tevergeefs. Het gezoem van zijn mobieltje op het nachtkastje klonk als het gebrom van een reuzenhommel.

‘Hallo?’

Het was Bart Saelens. Freya was vijf minuten geleden thuisgekomen, ze was ongedeerd. Hannelore slaakte een diepe zucht enerzijds omdat het meisje ongedeerd was, anderzijds omdat ze het zonde vond om Van In wakker te maken, maar ze had geen andere keus.

Het was een grijze dag hoewel de weerman zonnig weer had voorspeld. Van In zat aan de keukentafel met zijn hoofd tussen zijn handen. Hij had na het telefoontje over de onverwachte vrijlating van Freya amper nog een oog dichtgedaan. Het kopje koffie dat Hannelore had ingeschonken bleef onaangeroerd. Bart Saelens, de inspecteur die hen vannacht had gebeld, had de kans niet gekregen het meisje te verhoren. Haar vader had haar onmiddellijk afgeschermd, wat te begrijpen was na alles wat ze had doorstaan. Het enige wat hij wist te melden was dat ze in het holst van de nacht naar het ziekenhuis waren gereden en twee uur nadien waren teruggekeerd. Van In had na een aantal vergeefse pogingen Robrecht Fiers aan de lijn gekregen, het had niet veel opgeleverd. Jullie moeten mijn dochter met rust laten, had hij gesnauwd. Ook daarvoor kon Van In begrip opbrengen, maar hij kon de zaak onmogelijk toedekken.

‘Hoe laat is het nu?’

‘Kwart over acht.’

Van In pakte zijn mobieltje en belde Fiers. Er werd niet opgenomen. Hannelore kwam erbij zitten in haar badjas met een handdoek om haar natte haar. Ze had net gedoucht. Sarah en Simon waren boven hun boekentas aan het klaar maken. Julien sliep nog.

‘Volgens mij is ze verkracht.’

‘Dat denk ik ook’, zei Van In.

‘In dat geval heeft haar vader de juiste beslissing genomen. Geef hun nog wat tijd. Ik probeer ondertussen uit te vinden welke arts haar heeft onderzocht.’

‘Je hebt wellicht gelijk.’

Het kon best dat het meisje nog in de war was of een trauma had opgelopen. Hij nam een slokje koffie, geeuwde en wreef zijn ogen uit. Groepsverkrachtingen waren tegenwoordig schering en inslag, toch diende niet ieder slachtoffer een klacht in. Ze schaamden zich meestal om hun ervaring tot in de kleinste details te delen met een vreemde rechercheur. Of ze wilden het zo snel mogelijk vergeten.

‘Maar wat als ze geen klacht indient en de daders het er niet bij laten? Moeten we dan lijdzaam toezien dat ze nog meer slachtoffers maken? Ik voel me zo onmachtig, Hanne. Stel dat...’

...Sarah zo iets overkomt, wilde hij zeggen. Hij maakte de zin niet af. Dat hoefde ook niet. Hannelore wist waarom. Ze glimlachte. De jaren hadden hem milder en emotioneler gemaakt. Nog wat schaven aan de romantische kant en ze had de perfecte man.

‘Je maakt je dus geen zorgen meer om mij?’

‘Dat zeg jij.’

‘Waarom heb je dan je zin niet afgemaakt?’

De manier waarop ze de vraag stelde en de blik in haar ogen braken de spanning. Ze had weer gelijk. Hij moest emotie en werk gescheiden houden. Als Freya Fiers geen klacht wilde indienen was dat haar zaak. Hij dronk zijn kopje in twee keer leeg en ging buiten een sigaret roken, in afwachting van de komst van Versavel.

Het regende toen ze het parkeerterrein van het politiebureau opreden en er was een venijnige wind komen opzet-

ten. Van In stapte uit en rende op een sukkeldrafje naar het afdak bij de ingang. Versavel liep hem rustig achterna onder een paraplu.

‘Je gaat toch weer niet beginnen?’

Van In had weer eens beloofd dat hij zou stoppen met roken. Meestal hield hij het een paar dagen vol. Dit keer had zijn belofte geen vierentwintig uur standgehouden.

‘Jij zou beter een nieuwe vriend zoeken, hoef je niet meer tegen mij te staan zeuren.’

‘Dat treft’, grijnsde Versavel.

‘Je bedoelt toch niet dat...’

‘Het is nog niet officieel. Ik was van plan om het je te vertellen, maar nu je het toch ter sprake brengt, kan ik beter open kaart spelen.’

‘Dat meen je niet. Hoe heet de ongelukkige?’

‘Belooft eerst dat je niet gaat lachen.’

‘Laat me drie keer raden. Quasimodo?’

‘Nee, Pieter. Hij heet Eugene en hij heeft geen bult.’

‘Vertel. Ik wil alles over hem weten.’

Versavel had Eugene twee weken geleden ontmoet in de gymzaal waar hij twee keer per week ging trainen. Het had onmiddellijk geklikt en ze waren nadien iets gaan eten in de Malesherbes, een gezellig bistrootje in de Stoofstraat. Eugene was vijf jaar jonger dan Versavel, hij had een eigen kledingzaak in de Vlamingstraat, hield van lekker eten, reizen en lezen. Het was bijna te mooi om waar te zijn. Er was één nadeel: hij rookte.

‘Een perfecte kerel dus’, grinnikte Van In.

‘Niemand is perfect, Pieter.’

Het was een kwestie van tijd voor Van In erachter zou komen dat Eugene rookte. Hij kon de spot en het hoongelach beter onmiddellijk over zich afroepen.

‘Hij rookt. Niet zoveel als jij, maar hij rookt.’

‘Pijpen?’

‘Nee, sigaretten en sigaren.’

Van In gooide zijn peukje op de grond, trapte het uit en stak met een diabolische grijns een nieuwe sigaret op. Zijn dag kon in ieder geval niet meer stuk.

‘Wanneer gaan jullie samenwonen?’

‘Eugene woont nog bij zijn moeder, maar hij is van plan om zo snel mogelijk te verhuizen.’

‘Prima. Dat geeft je de tijd om thuis voor een degelijke afzuiging te zorgen. Man, man, man. Straks kom je ook in stinkende kleren werken.’

Versavel voelde zich als veldmaarschalk Paulus na de nederlaag bij Stalingrad. Hij berustte in zijn lot. Iedere vorm van weerstand zou Van In aanzetten om nog meer olie op het vuur te gooien.

‘Rook jij rustig verder. Ik zie je straks op kantoor.’

Hij deed zijn paraplu dicht en liep met waardige tred door de gang naar het trappenhuis. Boven verwelkomde Saskia hem met een zoen. Ze zag er stralend uit.

‘Is er iets?’

Haar grote groene ogen glansden als gepolijst malachiet. Er verscheen een gelukzalige glimlach om haar mond.

‘Groot nieuws, Guido. Ik ben weer zwanger.’

Het duurde een poosje voor Versavel reageerde. Ze keken elkaar gewoon glimlachend aan. Toen sloeg hij zijn armen om haar schouders, trok haar dicht tegen zich aan en gaf haar drie klapzoenen op haar wangen.

‘Proficiat, meid.’

Van In stond in de deuropening met zijn mobieltje in cameramodus. Zzzt. Het stond erop. De rest van de ochtend kwamen nog maar twee onderwerpen aan bod: Eugene en de zwangerschap van Saskia. Tegen de middag stelde Van In voor ergens te gaan lunchen, want ze hadden iets te vieren.

Niemand dacht nog aan Freya Fiers, tot Van In om halfdrie werd gebeld. Het was Robrecht Fiers met de vraag of ze even langs wilden komen. Van In had liever nee gezegd. Hij had behoorlijk veel gedronken, zelfs Versavel was voor een keer niet meer nuchter. Hij stond op het punt om een excuus te verzinnen, maar deed het uiteindelijk niet omdat hij veel te nieuwsgierig was naar wat Fiers te vertellen had.

‘Ik stel voor dat je met ons meekomt’, zei hij tegen Saskia, die uit beleefdheid een glas champagne had meegedronken.

Meneer en mevrouw Fiers ontvingen hen in de zitkamer van hun stijlvol gerenoveerde boerderij aan de Blankenbergsesteenweg. Je hoefde geen kenner te zijn om te zien dat respect voor het milieu hier geen loos woord was. Het meubilair was van gerecycleerd hout, de verlichting bestond uit ledlampen, in de ramen zat driedubbel glas en de stroom werd voor bijna honderd procent door een windturbine en zonnepanelen geleverd. Versavel keek met een bewonderende blik naar het meubilair omdat hij wist waar de tafels en de stoelen vandaan kwamen en hoeveel ze kostten. Bij Rewind in Antwerpen kon je stijlvolle en originele spullen kopen tegen een redelijke prijs. Versavel ging er meestal langs als hij in de buurt was. Een van de ramen keek uit op een perfect onderhouden moestuin.

‘Gaat u zitten.’

Robrecht Fiers droeg een linnen pak met een sjaaltje en modieuze schoenen. Zijn stem klonk rustig, zijn blik ver raadde geen emotie in tegenstelling tot mevrouw Fiers, die er een beetje bleekjes uitzag ondanks de make-up. Van In wist dat Freya haar dochter niet was, maar dat nam niet weg dat een stiefmoeder ook gevoelens had.

‘Hoe gaat het met uw dochter?’

Fiers had aan de telefoon niet gezegd waarom hij hen wilde spreken. Van In vroeg zich af wat Fiers had doen besluiten zelf contact met hen op te nemen na het stugge gesprek dat ze eerder hadden gevoerd.

‘Ze maakt het relatief goed na alles wat ze haar hebben aangedaan’, zei Fiers onbewogen.

Zijn vrouw kreeg het zichtbaar moeilijk. Ze depte haar ogen met een papieren zakdoekje dat ze al die hele tijd in haar hand hield.

‘Kunnen we haar spreken?’

‘Misschien. Freya heeft ons alles verteld en ze heeft gevraagd of ik haar verhaal in haar plaats wil doen. Dat begrijpt u toch?’

‘Dat begrijp ik zeer zeker, meneer Fiers.’

Van In was overdreven beleefd omdat hij wist dat een dergelijke houding mensen geruststelde en ook een beetje omdat hij met hen te doen had. Fiers mocht dan een rasechte groene jongen zijn, hij was bovenal een vader die respect verdiende. Hij had eveneens de indruk dat de aanwezigheid van Saskia een positieve invloed had en hij was er bijna zeker van dat niemand had gemerkt dat hij gedronken had. Hij was er tot nu toe in geslaagd op een normale manier te spreken, een handvol pepermuntjes maskeerde de alcohol-lucht.

‘Kan ik jullie iets te drinken aanbieden?’

Mevrouw Fiers glimlachte schuchter. Ze zag er een stuk jonger uit dan haar man, wat normaal was. Mannen die voor de tweede keer huwden, kozen meestal een jongere vrouw. Van In had destijds net hetzelfde gedaan. Ze was bovendien bijzonder knap, had een gave huid en een figuur dat menige vrouw haar had benijd. De zwarte jurk met zilveren glans zat als een handschoen om haar lichaam gegoten.

‘We hebben water, thee, vruchten- en groentesap. Wat mag het zijn?’

Ze somde alle soorten op die ze in voorraad had. Het was een indrukwekkende lijst. Van In hield het bij sinaasappelsap, Versavel koos voor rodebietensap, Saskia nam gewoon water.

‘Mijn dochter is op een vreselijke manier misbruikt en ongelooflijk vernederd, maar ik ben ervan overtuigd dat ze het allemaal te boven komt. Freya is een zelfbewuste meid en heel volwassen voor haar leeftijd. Zij heeft ons kunnen overtuigen u te bellen en gevraagd u tot in het kleinste detail te vertellen wat er gebeurd is in het huis waar ze haar twee dagen hebben opgesloten. U kunt het later met haar hebben over de omstandigheden waarin ze ontvoerd werd en de smeerlappen die haar misbruikt hebben. Gaat u akkoord met die voorwaarden?’

Van In onderhandelde in principe nooit over hoe hij een onderzoek moest voeren, de delicate aard van de zaak deed hem zwichten voor de argumenten van Fiers. Hij knikte zonder iets te zeggen en nam een slokje fruitsap. Het goedje smaakte verduiveld lekker.

‘Ze waren eerst met vier. Jonge gespierde kerels. Freya heeft hun gezicht nooit gezien omdat ze bivakmutsen droegen. Ze is ook de tel kwijtgeraakt van het aantal keren dat ze verkracht is. Ze herinnert zich wel nog dat een van de smeerlappen een tatoeage had op de binnenkant van zijn bovenarm. Twee cijfers. Een andere droeg een Swatchhorloge, en eentje was helemaal gebruind, alsof hij twee weken in een nudistenkamp had doorgebracht. Na de eerste sessie hebben ze haar opgesloten in een hok zonder ramen. Hoe lang weet ze niet. Toen is een andere man gekomen, een oudere kerel.’

De stem van Fiers stokte. Freya had zijn aars moeten likken, hij had voorwerpen in haar vagina gestoken, haar schaamhaar uitgetrokken en haar met een bezemsteel be-

werkt. Zelfs Van In, die al heel wat vreselijke verhalen had gehoord, kreeg er kippenvel van.

‘Weer een tijdje later zijn ze haar komen halen, ze hebben haar volledig gewassen, haar nagels geknipt en andere kleren laten aantrekken. Daarna hebben ze haar geboeid en geblinddoekt in een bestelwagen gegooid en terug naar de Blankenbergsesteenweg gebracht.’

Van In keek de getormenteerde vader medelijdend aan. Saskia had moeite om haar tranen te bedwingen. Versavel staarde voor zich uit met een verbeterde trek om zijn mond.

‘U hebt niet overdreven, meneer Fiers, uw dochter is door een hel gegaan. Ik beloof u dat we alles in het werk zullen stellen om de daders te vinden’, zei Van In. ‘Mag ik u nog een paar vragen stellen?’

‘Dat mag u zeer zeker.’

‘Ik weet dat u Freya hebt laten onderzoeken in het ziekenhuis. Ik neem aan dat de dokter...’

‘Hij heeft geen sperma gevonden. Zoals ik net zei, commissaris, ze hebben haar gewassen en haar vagina en aars gespoeld met zeepsop.’

Dat laatste had hij niet verteld, maar Van In nam het hem niet kwalijk. Welke vader vertelt zoiets graag. Het was in ieder geval een bizarre zaak. De verkrachters waren heel professioneel te werk gegaan en ze hadden hun plan minutieus voorbereid en uitgevoerd. Hij dacht onwillekeurig aan Alex Priem. Met de fiets had Freya meer kans gehad om te ontsnappen.

‘Heeft Freya enig idee hoe lang ze in de bestelwagen heeft gelegen?’

‘Een uur.’

Iedereen in de kamer draaide het hoofd naar de plek waar de stem vandaan kwam. Freya stond in de deuropening. Ze was geruisloos naar beneden gekomen.